

Elemi töltés

Részlet a *Mire ez a nap véget ér* munkacímű készülő regényből

Fostóninak kezdett már elege lennie ebből a folyton viharos dagályossággal dúló, lelkizős hisztériából.

Sziránónak pedig abból, hogy a legjobb barátjára sosem számíthat, illetve, hogy akkor, ezek szerint, neki nincs is ilyenje.

Schneider a maga részéről momentán rendben volt.

Fostóniban viszont egyre csak ment föl a pumpa, nagyjából azzal szinkronban, ahogy Sziránóban is. Minél részletesebben bomlott ki a dolog, annál pipásabb lett. Végül szerda negyed háromban maradtak, tehát hogy a hatodik óra után megbeszélük. Ők hárman, elvben úgy volt. Meg a Cilke, mint bandamenedzser, jó, persze, akkor legyen ott a Cilke is, naná, egy ilyen horderejű eseményre jó, hogy nem rögtön a híradó stábját is, bár mikor erre gondolt, belátta, hogy nem meri megkockáztatni hangosan kimondani, mert a Sziránó, az olyan, hogy kész tényleg megcsinálni. De hogy akkor még a Kántor Viki is, mint a rajongói klub elnöke. A milyen mi? Tóni rendes körülmények közt épp az ilyen kiszámíthatatlan és kiszámíthatatlanságukban szórakoztató momentumokért szerette a legjobban Sziránó társaságát, nevezetesen, hogy most, lassan egyévnnyi zenekarosat játszás után a legnagyobb természetességgel közli azt a képtelenséget, hogy van rajongói klubjuk, aminek még elnöke is van. Tóni (természetesen) spontán és véletlenül elröhögte magát, de észbe kapva igyekezett visszakomolyodni, még ha nem is fülött hozzá a foga. Merthogy mégiscsak mi a tosznak kéne jönnie a nem létező rajongóik nem létező klubja állítólagos elnöknőjének, noha az egész úgy hangzik, mintha Sziránó csak most találta volna ki. Mert őrá is tartozik, folytatta Sziránó (pedig az nagy szó) legszenteskedőbb tekintetével, de a sajtót sem lehet kihagyni, ez mégiscsak közügy.

Tóni ekkor került végleg robbanásközeli állapotba, pedig érezte, a detonációt amúgy is jó volna elkerülnie, de ha nem tudja, legalább negyed háromra, a hatodik óra utáni, sürgősségileg összehívott zenekari megbeszélésre kéne tartogatnia, mert összesen egy düherupcióra fog futni az energiájából. Egyszerűen ilyen a természete, általában nyugodtabb három benyugtatózott tibeti szerzetes szorzatánál is, és egyszerűen csak röhög a dolgokon. Aztán, ha valami erőszakkal átfurakszik oly nehezen megugorható ingerküszöbén, akkor elkezd nőni. Lassan, halkán, kis cseppekben, de elkezd nőni benne a feszültség, de még onnan is van visszaút többnyire. Aztán egy ponton már nem, akkor viszont robban, kitör, árad, szélvihar és tornádó, ég- és földindulás, megöl mindenkit, vááááh – ugyan dehogy, röhögne máris befelé, de azért tényleg elég vadul ordít ezen ritka pillanatokban, meg csapkod és nem képes abbahagyni még egy-másfél óráig, amíg teljesen le nem higgad. Utána akár napokig is fáj a feje, gyenge, enervált, utálja az egészséget, minek őt felhúzni egyáltalán, ő a világ legszelebb embere.

Szóval a sajtót. Ha a Zsófi blogjára gondol – most a Zsófi blogjára gondolsz?, enged ki egy kis pöffenetnyi elődühöt rángatózni kezdő idegnyugalma szorításából. Igen, és tudja meg Tóni, hogy Sziránó a maga részéről elhívta azt a cés gyereket is, aki a suliujságot, csak most a neve nem jut eszébe, az a szemüveges – ÁÁÁÁÁ, üvölti Frost Antal, egyelőre még csak befelé, hogy (mint ahogy egyébként érzi) lángra ne gyúljanak felpaprikázott belső szervei, el ne olvadjanak spontán öngyulladás okán belső kohójában a csontjai, tudod mit, bazmeg, az igazgatót és a pápát se felejtse ki, még megbántódnának. Becsapja maga mögött az ajtót, szerencsére még nem vár ott a folyosón a fizikatanár, pedig már csak három perc a szünetből, muszáj leeresztenie, muszáj leeresztenie, muszáj leeresztenie, mert közel a féléves jegyzárás, és ezt az anyagot, a Coulomb-törvényt (Kálmábó-törvény, höhöhöhö – ÁÁÁÁÁ) nem teljesen érti, nevezetesen, hogy most mi a fészkes fasz van ezzel a belső töltéssel. *Coulomb törvénye lehetőséget ad a töltés egységének meghatározására, csak a k arányossági tényező értékét kell rögzítenünk*, olvassa Fizikatanár, naná, hogy ezt is, mint mindent, a tankönyvből, naná, hogy nem magyarazza a rohadékja, Tóni érzi, hogy vésszesen kezd visszafordíthatatlanná válni a feldühödési folyamat. *Eszerint 1 C a töltése annak a pontszerű testnek, amely egy másik, ugyanakkora töltésű pontszerű testet 1 m távolságból N erővel taszít.* Na, ez érthető, amennyiben ő most egy pontszerű test, aminek 1 közelgő dührohamnyi most a töltése, mert az a másik gecsi, aki szintén egy pontszerű test, mert, nyugodtabb pillanataiban ezzel is szokta nyugtatni magát, hogy ők mind csak kis pon-

tok a világegyetem szédítő mértékével mérve, szóval mert az a másik kis szaros pont olyan irgalmatlan kilencszer tíz a kilencediken Newton erővel taszítja ilyenkor, ez a rohadt kis önelégült, műbalhézó, mindenből ügyet csináló nebánctvirág, aki mindent úgy túlkomolykodik, hogy az elviselhetetlen, és a jó, бүdös, kurva életbe, hát persze, hogy közben elvesztette a fonalat, hogy mi zajlik a katedrán. *A valóságban hiány- vagy többlettöltés-ként csak milliomod coulombnyi töltések szerepelnek. Az elektromos áramok esetében azonban sok coulombnyi töltés mozog. 1 elektron töltése: . A proton töltése ugyanekkora pozitív töltés. Ezt hívjuk elemi töltésnek.* Az biztos, bazmeg. Az van most benne, elemi töltődés, hogy majd leordítja mindenki fejét, akkor is, ha Sziráno képes beszervezni és elhívni a Zeneakadémia igazgatóját, a CNN összes riporterét és a köztársasági elnököt is, akkor is elküldi végre a kurva anyjába – csak aztán, mire végre kidühöngi magát, úgy le fog merülni, mint egy egyszer használatos laposelem, és olyan fejfőrcse lesz, hogy épp csak bele nem pusztul. De már tényleg nincs visszaüt.

Schneider a maga részéről momentán, negyed háromkor is rendben volt. Vagy hát, hogy is van ez, nyilván nem. Sajnálta egyrészt a Fostot, amiért még el se kezdték, de már kezdett vörösödni a feje, másrészt persze a Sziránot is, aki nagyjából úgy nézett ki, mintha a teljes világegyetem felmosórongya lenne, akivel az univerzum összes fájdalmát felitatták már. Volt ebben némi ambivalens gyönyörűség, tiltott gyümölcsszerű szórakozás, hogy ő most ezt relatíve páholyból nézheti. Mármint a másik kető veszett össze, vele nemhogy egyiknek sincs semmi baja, de most mintha mindkettő hirtelen komolyabban venné, jó, persze főleg azért, hogy ő legyen a mérleg nyelve, az elmúlt napokban rendre hozzá szaladoztak elmondani, hogy ezt el tudja képzelni a Jakab (aki egyszerre nem Schnercli, Schneci, Schneccencs, hanem mindjárt, varázsütésre „a Jakab” lett), hogy a másik már megint mit művelt? De semmi agresszió, attól mindkettő szemmel láthatóan tartott ugyanis, hogyha a Jakabot túl nagy erővel próbálná a maga oldalára állítani, még a végén pont ellentétes hatást érne el. Schneider tehát maradt középen. Egyszerre része is lehetett ennek a végtelenül szórakoztató és érdekes emberi momentumnak (egy darabig el is merengett rajta, hogy a hatodik óra után ki kéne ugrani gyorsan a sulival szemközti ABC-be, ha már a büfé bezárt, egy zacskó popcornért, de végül, lévén nem akart senkit sem megsérteni, eltekintett ettől), de mégis kívülálló maradhatott, ez volt az adott helyzetben elérhető legjobb helyzet.

Negyed három. Fostóni ül a padjában, a széke megfordítva, hogy a terem vége felé nézzen, malmozik és (egyelőre csak jelzésszerűen, enyhe mozdulatokkal) rugdossa a pad egyik lábát. Cilke mellette ül, az ő szé-

ke előre fordítva, de Szézsil kilencven fokban elfordul rajta Fostóni felé, és megállás nélkül szövegel arról, hogy ennél nagyobb puttóságot ő még nem látott, meg hogy ő egyáltalán minek is kell ide, Fostóni nem felel, szabályosan összeszorított *fejjele* mered maga elé, hé, te, faszparaszt, hozzád beszélek, hé, hé, hé, te Fos, hé – te vagy a bandamenedzser, préseli ki magából Fostóni nagyjából egy álmából hirtelen épp bögöly ébresztette hím oroslán *még* higgadt morgásával. Ja, már el is felejtettem, höhő, mekkora gyíkság már. Bandamenedzser, höhőhő, faszparasztok, höhő. Sziránó a terem végében (amerre Fostóni széke fordítva), mint lámpalázát a lámpaláz mímelésének látszatával elfedni igyekvő, ideges koncentrációba merülő színész az előadás előtti percekben, hátratett kézzel le-föl járkal, tekintetével gondosan kerülve mindenki másét, a rajongói klub képviselőjében megjelent Vikiét és a sajtó nevében eljött Zsófiét is. Nem lehetne már elkezdeni?, mordul újabbat a Fostónira még egy-egy külsődleges vonásában, egyre haloványabban emlékeztető, morcos ragadozó. Még kérek egy kis időt, hadarja hirtelen hergedő türelmetlenséggel Sziránó, mi a faszért, miattad van itt mindenki – még nincs itt mindenki, sóhajtja egészen halalkan Sziránó.

Közben Laura visszajön a mosdóból, leül a padjához, elővesz egy almát és a könyvét, ahogy minden egyes szerdán szokta, mert fél négytől különnémetre jár, addig meg nem tud mit csinálni, így hát már vagy fél éve szerdánként bennmarad fél négyig, elővesz egy almát és egy könyvet.

Na jó, essünk túl rajta, mondja Sziránó megtevéstőzen úgy, mintha csak nyomásnak engedne. Krvnyd, reszel egy legfeljebb csak Cilke számára hallható káromkodást Fostóni fogai ráspolyán. Höhőhő, milyen gyíkság, te geciputtony, most komolyan a Laurára vártunk? Ő a producer, vagy mi a tosz, höhőhő, hahahaha, kezdi élvezni a délutáni programot, ha már itt kellett maradnia, Cilke is. Őőő, nem, próbál újra visszabillenni a szerepébe Sziránó, hanem a sajtó... a... a cés srác. Mondtam neki, hogy..., de akkor valszeg nem jön. Na jól van, essünk túl rajta tényleg, vagy megyek haza – indítja be végre, mint túlon túl ellaposodó, túl hosszú és körülményes elősztorival induló pornót a pizzafutár csengetése, Fostóni indítványa a beszélgetést. Schnercli a következő mondatokról a tegnapi éjjeli, tévében pornót találás emlékeinek ilyenén felidézése miatt lemarad, nem is bánja annyira, de most hirtelen mindenki ránéz, nagy eséllyel megszólíthatták. Mi? Hát, hogy szeretne-e hozzáfűzni valamit a kialakult helyzethez, mint, hogy is mondja Sziránó, „semleges fél”, tényleg az vagyok, veti közbe, jó, akkor mondja más hangsúllyal, mint semleges fél, így megfelel? Igen, szóval szeretne-e? Őő, nem, köszö. Ez a ti dolgotok a Tónival, én ed-

dig se szóltam bele, legalábbis ebbe a személyes részébe, és nem is tervezek. Oké, akkor folytatom, aztán átadom a szót, rendben van így, Frost? Frost irányából egy kinemiszarjaleteseggejjellegű nézés döfköd vissza válszul.

Szóval, azért kértelek meg, hogy maradjatok itt megbeszélni a dolgokat, mert ez most már nemcsak a Frost és az én konfliktusom, hanem kihatással van a jelenlévőkre is. Schneider erre körbepásztáz. Viki enyhén riadt arckifejezéssel, feszülten figyel, Fostóni valami ki nem mondottat formál az ajkaival, majd eddig malmozó kezébe temeti az arcát, Cilke, mint aki észrevétlenül bevonódik egy elsőre unalmasnak hitt krimibe, most elfelejt mindenkit lepuztózni és faszparasztolni, csak enyhén távra maradt szájjal, szintén kíváncsian figyel. Zsófi a padon ülve, önkéntelenül félbehagyja a láblóbálást, pár másodpercig szinte megfagy a mozdulatban, a bal lába így kinyújtva marad, Schnecit per pillanat ez a jelenet érdekli a legjobban, mert a Zsófi ugyan nem olyan nagy szám, de azért jó lába van, most meg nyári szoknyában, ahogy így kinyújtva felejt – na de már vissza is ereszti ernyedten, miközben a padra, maga mellé gondosan kikészített jegyzetfüzetéért nyúl, a tollat egyelőre még hagyja a helyén, a füzet fedelét hátrahajtja, de nem csinál mást, csak fogja és meredten bámul Sziráóra. Az egész megkövült pillanatot csak Laura almahersegésének ciripelése kíséri, majd Cilke, meglátva a jegyzetfüzetet, egy töredékpillanatra újra visszatalál magába, és egy halk, valóban önkéntelenül, inkább csak magának kimondott, höhö, füzet, faszparaszttal nyugtázza, hogy itt és most mint ha tényleg valami fontos látszana történni. Mint tudjátok, nagyjából egy éve alapítottuk az Ismeretlen Előadó zenekart a Jakabbal, aztán szállt be, basszusgitáron (ez utóbbit a Zsófi felé fordulva fűzi hozzá, kis hatásszünettel megspékelve, mire a lány némi fáziskéséssel végre felveszi a tollat is és jegyzetelni kezd) a Frost. Ebben a felállásban működünk ez ideig, kábé két tucat dalt írtunk, és volt legalább hét-nyolc koncertünk. Itt sokatmondó nézés a Vikire, ismét hatásszünet. Majd még egy, Sziráó kívár. Őőő, kilenc, asszem, kilenc. Á, köszönöm, Viki, akkor tehát kilenc is, a rajongói klub nyilvántartása szerint. Fostóni kézkriptája alól mint végső nyugalomért, noha hiába rimánkodó szellem utolsó panaszszava, préselődik ki egy sóhaj, ahogy Schneider ismeri, vélhetően a józan ész és a hát tényleg lehet mindenki ennyire retardált? kérdés szellemiségében. Sziráó újabb drámai hatásszünetét megfelelő dramaturgiával poentírozza a hersegés abbamaradása, Laura végzett az almával, a csutkát szalvétába csomagolva a pad szélére helyezi, veszélyesen távol, majdnem le is esik, de észre sem veszi, túlságosan leköti a *Vörös és fekete*. Mint tudjátok, az utóbbi időkben (hétfőn

kezdődött, bazmeg, ne szórakozz – szűrődik ki Fostóni kézkriptájából), szóval *az utóbbi időkben* Frost és köztem egyre több, hogy is fogalmazzak, személyes és szakmai feszültség alakult ki. Fostóni önkezeléssel agyonnyomorgatott feje egy árnyalattal vörösebben vágódik föl, mintha csak egyszerre lenne hirtelen neszre felügyelő szurikáta és a hirtelen neszt szolgáltató, egyre pipásabb oroszlán is. Hogy-a-mi? Kérlek, Tóni, várd meg, amíg befejezem, ígérem, nem fogok egy perccel sem tovább beszélni a szükségesnél. Már megtetted, olvassa le (talán pontosan) Schneci Fostóni újra némán mozgó (rángatózó?) ajkairól. Én úgy érzem, olyan fokú ez az ellentét köztünk, olyan mértékű bizalmatlanság ütötte föl a fejét a zenekaron belül, hogy ez az állapot már tarthatatlan, az Ismeretlen Előadó működése jóformán e-o-a-a-ó. Mi?, kérdez vissza kórusban mindenki, ezúttal Jakab is, mert az utolsó szót elnyomja a Váczi Orsi benyitása kiváltotta ajtónyikordulás. Bocs, már elkezdtétek? Elkéstem? Mi a tetves faszomról, kérdezi Fostóni, de nem is annyira az Orsitól, s ennek tanúbizonyoságaképp nem is rá néz, hanem az ég felé, felfelé fordított, értetlen tenyerekkel nyomatékosítva. Csak egy kicsit, veti oda egy epésebb tanár szigorával Sziráno, ne haragudj, el kellett intéznem valamit, pironkodik Orsi, majd előveszi a fényképezőgépét, mire Fostóni feje már hangosat koppan az asztalon, ilyen nincs, préselődik ki, hiába az újra temetkező kezek hangtompítása, vaku villan, szóval e-o-a-a... ismét nyikordulás, ezúttal egy nyurga, szemüveges, középhosszú hajú srác, á, szia!, villan Sziráno tekintete még a vakunál is élesebben, akkor már mind jelen vagyunk, szia, én a Figyelmeztető Csengetés szerkesz..., igen, igen, köszönöm, hogy eljöttél, akkor folytatnám is. Szóval a kialakult helyzet és bizalmatlanság miatt a zenekar (Ismeretlen Előadó, fúzi hozzá a szerkesztő felé fordulva) működése jóformán, vagyis, hogy mondjam, ebben a jelenlegi formájában már nem folytatható.

A döbönt csöndet csak Fostóni fejének újabb koppanása zökkenti ki egyébként hibátlan dramaturgiájából. Úgyhogy döntésre jutottam. (Sokatmondó nézés Zsófi felé, aki izgatottságában az utóbbi mondatot megint elfelejtette feljegyezni.) Mégpedig arra, hogy noha, mint tudjátok (kinézés Zsófi, majd a szerkesztő felé), én alapítottam a zenekart, a kialakult helyzetnek egyetlen lehetséges megoldása van. (Fostóni újabb árnyalattal vörösebb feje lassan felemelkedik.)

Kiszállok a zenekarból.

Neee, szalad ki Viki száján. Háhá, puttó faszparaszt. Mi, ejti le kis háján véletlenül újra elkattintott fényképezőgépét Váczi Orsi. Fostóni megbabonázva néz, nem pislog.

De. Nincs más megoldás. Higgyétek el, ez így lesz a legjobb. És ne aggodjatok miattam, történt már ennél nagyobb baj is a világban, mosolyodik el sorsával megbékélt fejfel Sziránó.

De... most akkor mi lesz?, kérdezi inkább magától Váczi Orsi. Jakab, te mit szólsz, kérdezi, de az észre se veszi, hogy hozzá szóltak, mert időközben a Zsófi újra hintázni kezdett a padon, de a döbbenettől ismét megdermedt mozdulat közben. És a Zsófi lába. És a szoknya. És Schneci mint pizzafutár, aki nem csak készpénzt fogad el, most becsönget. Odamegy a megkövült Zsófihoz, végigsimít a lábán, óvatosan benyúl a szoknya alá. Jakab?! Mi? Ja, hát nem tudom, feleli, nem is tudja, mire.

Én a magam részéről már csak annyit szeretnék mondani, hogy sok sikert kívánok a bandának a továbbiakban, hiszek benne, hogy jó döntést hoztam, és ez hosszú távon nektek is jót fog tenni. Újra lesz bizalom a bandán belül, és izé, csuklik el kicsit a hangja, újra barátok közt mehet a zenélés (barátok közt, háhá, höhö, ekkora faszturbánt!), nem lesz többé ilyen viperafészek a légkör, mint eddig volt. Tóni, akarsz hozzáfűzni bármit?

Nem? Rendben, nem is számítottam másra. Akkor nekem itt most már nincs is más dolgom, azt hiszem, illetve nem is szerencsés itt tartózkodnom, amikor megtárgyaljátok a zenekar jövőjét, hiszen az már egy olyan új fejezet, ami már nélkülem fog szövédni. Úgyhogy, ha nem haragszotok – hatásszünet, majd még egy, lassú körbepillantás. Majd Sziránó a beállt, súlyos csendben kimért léptekkel megindul az ajtó felé. Lépteit csak Laura második, épp elővett almájának első hersenése kíséri. Köszönöm, hogy meghallg-a-o, Sziránó utolsó szavait elnyomja az általa rossz dramaturgiai pillanatban nyikorgatott ajtó zaja.

Ilyen. Egyszerűen. Nincs. A kurva, rohadt. Fostóni levegővételenként csak egy-egy szóra képes. További jövője. Fejezet. Hogy a jóisten. Hogy. Akkorát dönget az ajtón, hogy Laura majdnem félrenyel, rá is ejti az almát a könyvre, amit így kicsit összemaszatol. Viki arcán legördül egy poszttraumatikus könnycsepp, Tóni, máshol még lehet, hogy tanítanak, kiált utána aggodalmasan. Orsi csak most eszmél föl, fölpattan, el se rakja a fényképezőgépét, még mindig szorongatva Sziránóék után rohan, majd visszaérve a terembe csak annyit zihál a leforrázott többieknek, hogy már egyiket sem érte utol. Remélem, nem verekedtek össze, vagy valami, sutogja halálra vált arckifejezéssel. Schneider fejébe is beszűrődik ezekből valamennyi, de azért főleg a Zsófi lába. Nem is olyan rossz csaj ez a Zsófi. Elhívhatná, izé, mondjuk koncertre. Koncert. Ja tényleg, a zenekar.

*

Fostóni, mire hazaért, egészen kiszellőztette a fejét. A belészorult dühroham viszont mint benne felejtett konyhakés, ormótlanul kiállt a hátából, mindenbe beleütközött, leejtette a lakáskulcsot, nekiment a komódnak, beütötte a térdét az egyik székbe, leejtette a matekkönyvét, ahogy érte nyúlt, eltépett egy lapot. A BÜDÖS KURVA ÉLETBE, üvöltötte az asztalra csapva, majd érezve, hogy ez nem volt jó ötlet, felemelte a matekfüzetet, amire csapott, az ütést tompítani szándékozandó, és az eredeti Green Day cédéje hatfelé tört darabjai vakítottak rá vissza alóla. Igazi dühroham nélkül váltott át hirtelen tompa, erőtlen, fejfájós következő pár napjába.

*

Sziránó: – Szia, hogy vagy?

Laura: – Jól, köszi. :)

[...]

Sziránó: – Bocs, hogy ma nem hagyunk rendesen olvasni.

Laura: – Semmi gond, tudtam azért, tök izgi volt!

Sziránó: – Akkor jó. Volt némi büntudatom, hogy pont ekkor kellett ki-pattannia a dolognak, el is felejtettem, hogy ilyenkor szoktál olvasni. Szóval csak gondoltam, rád írok, hogy ne haragudj, nem volt szándékos.

Laura: – Oké, semmi gond.

[...]

Sziránó: – De akkor tényleg nem zavartunk?

Laura: – Nem, nyugi. :) Kár, hogy így összevitakoztatok.

Sziránó: – Ja.

Sziránó: – De hát nem volt mit tenni. Ezt asszem, tényleg nem lehet már megoldani.

Laura: – :(

[...]

[...]

Sziránó: – Na és te mit gondolsz erről az egészről?

Laura: – Hát, nem tudom.

Sziránó: – Mármint, érted. Túlzásnak érzed?

Laura: – Nem tudom, ez a ti dolgotok. Remélem, majd kibékültök!

Sziránó: – Kedves vagy, de nem hiszem.

Laura: – Kár. :(Meg így zenekart is nehéz csinálni, gondolom, gitár meg ének nélkül.

Sziránó: – Majd találnak mást. Vagy nem tudom. Nem tudom, mi lesz.

Laura: – Ne haragudj, mennem kell, csörög a telefon. Jó éjt! :)

Sziránó: – Oké, neked is! Puszi! Aludj jól.

Sziránó: – Akkor holnap találkozunk.

[...]

Sziránó kikapcsolta a gépet. Nem is csetelt már mással, sőt a következő két-három hét során szinte senkivel. Egészen addig, amíg:

Sziránó: – Szia, Laura! Csak gondoltam, megírom, mert nem tudom, olvastad-e a Zsófi blogján, hogy újra összeáll a banda! Igazad lett, valami elképesztő, milyen jól ismeresz minket, tényleg kibékültünk a Tónival, bár, meg kell mondjam, nem volt könnyű, de most nem is ez a lényeg, hanem hogy jövő szerdán óriási zúzás lesz, nagy REUNION-koncert a Schneciéknél! Gyere el, ha tudsz, mármint szívesen látunk, meg most már egyszer tényleg meghallgathatnál minket!

Laura: – Szia!

Laura: – Örülök, de sajnos nem tudok jönni, tudod, szerdánként van a különnémetem, aztán meg megyek haza.

Sziránó: – Ja tényleg, el is felejtettem. Bocs a zavarásért. Puszik!

Laura: – Szia!

*

A valóságban hiány- vagy többlettöltésként csak milliomod coulombnyi töltések szerepelnek. Az elektromos áramok esetében azonban sok coulombnyi töltés mozog. 1 elektron töltése: . A proton töltése ugyanekkora pozitív töltés. Ezt hívjuk elemi töltésnek.

Írta Fostóni a már telemacsckakapart írólap aljára, épp a csengőszóra végezve. Még hetekkel korábban nagyon is tartott ettől az anyagtól, de már a beadáskor tudta, hogy hibátlan lesz a témazárója. Ezt a részt valahogy a szokásosnál is jobban megjegyezte.